

Віктор Драгунський

**ДВАДЦЯТЬ РОКІВ
ПІД ЛІЖКОМ**

малюнки Віктора Чижикова

переклад Р.Подолька

Видавництво «Пролісок» 2020р.

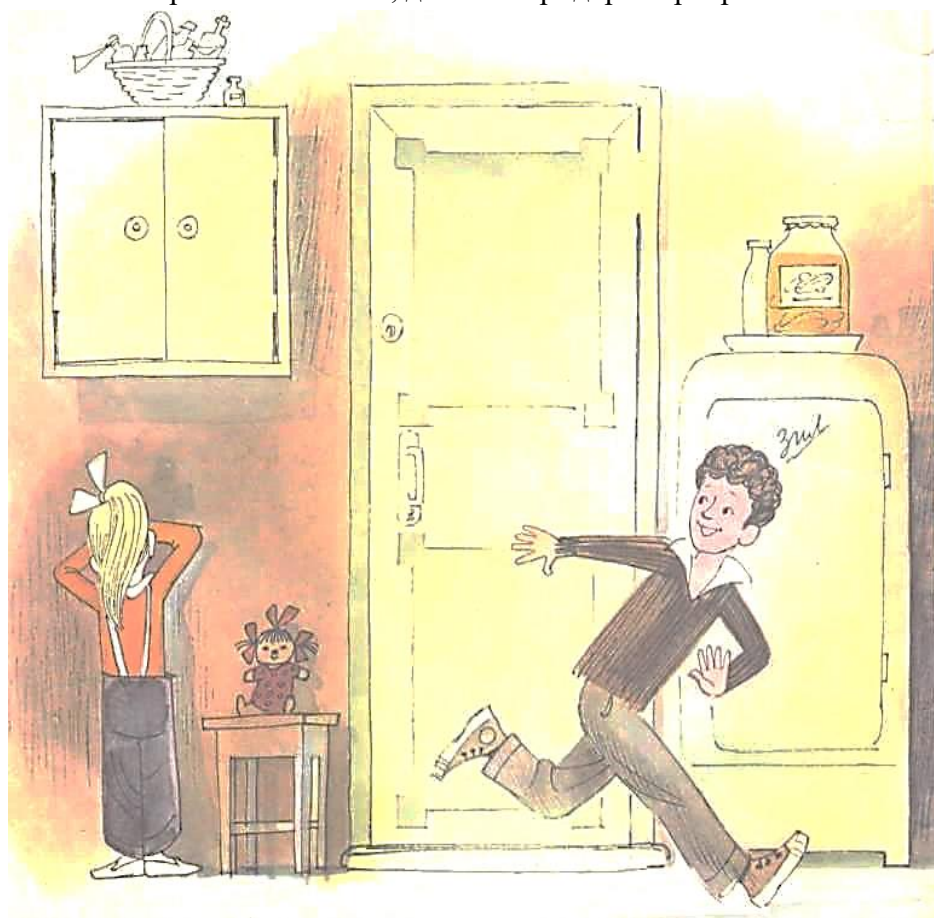

Я ніколи не забуду той зимовий вечір. Надворі було зимно, сніг кружляв із шаленою швидкістю. Сумно було і нудно, а тут ще тато з мамою пішли в кіно. І коли Мишко зателефонував і покликав мене до себе, я хутенько одягнувся і помчав до нього. Там було світло, тепло і багато народу.

Прийшла Оленка, а за нею Костик з Андрійком – і незабаром нас зібралася ціла компанія. Ми грали в усі ігри. Було весело і галасливо. Під кінець Оленка раптом вигукнула:

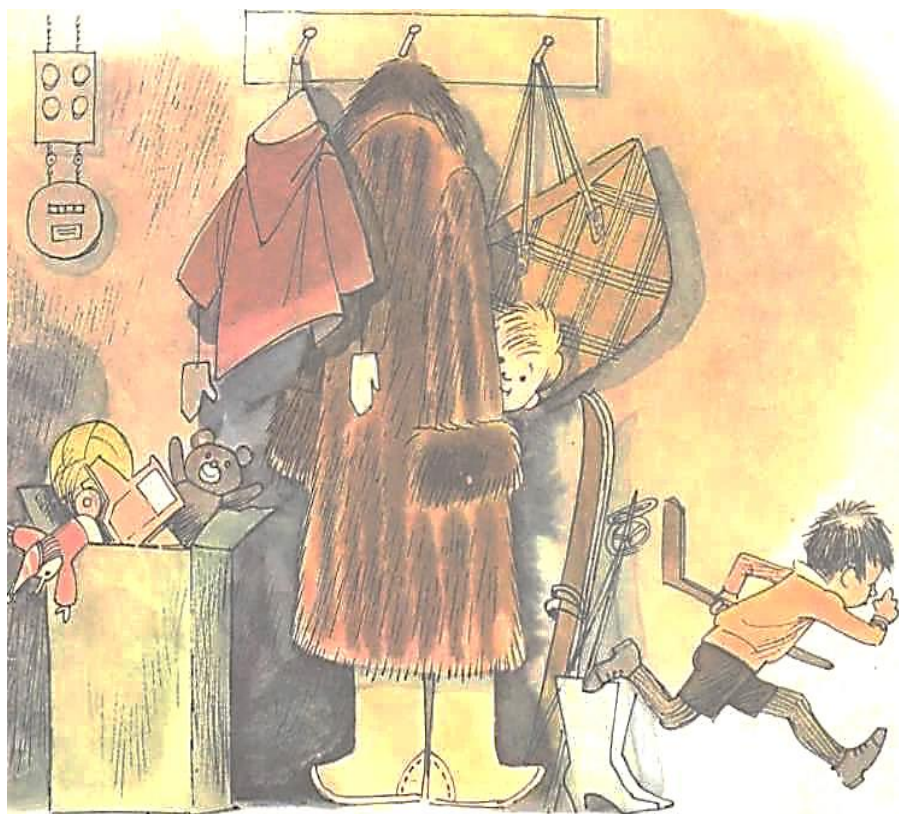
- А тепер в хованки! Давайте зіграємо в хованки!

І ми стали грати в хованки. Це було прекрасно, бо ми з Мишком весь час підлаштовували так, щоб водити випадало малим: Костику або Оленці, а самі постійно ховалися. Але всі наші ігри проходили тільки в Мишківій кімнаті, і незабаром це нам стало набридати, бо кімната була маленькою і тісною. Зрештою, ми стали потихеньку вихлюпуватися з Мишкової кімнати і заповнили своєю грою величезний, довгий коридор квартири.

У коридорі було набагато краще грати в хованки, бо біля кожних дверей стояли вішалки, а на них висіли пальта і шуби. Це було набагато краще для нас, бо, наприклад, хто водить і шукає нас, той, вже звичайно, не відразу здогадається, що я причаївся за шубою Марії Семенівни і вступив у валянки якраз під шубою.

І ось, коли водити випало Костику, він відвернувся до стіни і став голосно вигукувати:

- Раз! Два! Три! Чотири! П'ять! Я їду шукать! Тут все метнулися в різнобіч. А Костик трошки почекав і вигукнув знову:

- Раз! Два! Три! Чотири! П'ять! Знову я їду шукать!

Це вважається, як другий дзвінок. Ми з Андрійком вислизнули в коридор. Тут Андрійко недовго думаючи поліз під шубу Марії Семенівни. Я хотів дати Андрійкові запотиличника, щоб він звільнив моє місце, але тут Костик вигукнув третє попередження:

- Час чи не час, а я їду шукати вас!

І я злякався, що зараз він мене знайде, бо я зовсім не сховався.

Я заметушився коридором туди-сюди, наче підстрелений заєць і раптом побачив розчинені двері. Я за них вчепився. Це була якась кімната, де на видноті, біля стіни, стояло ліжко, високе і широке. Я миттєво пірнув під це ліжко.

Там був приємний напівморок і дуже багато мотлоху. Я почав негайно все розглядати.

По перше, під цим ліжком було дуже багато туфлів різних фасонів, але всі були дуже старими, а ще стояла плоска дерев'яна валіза, на якій стояли догори дригом алюмінієві ночви.

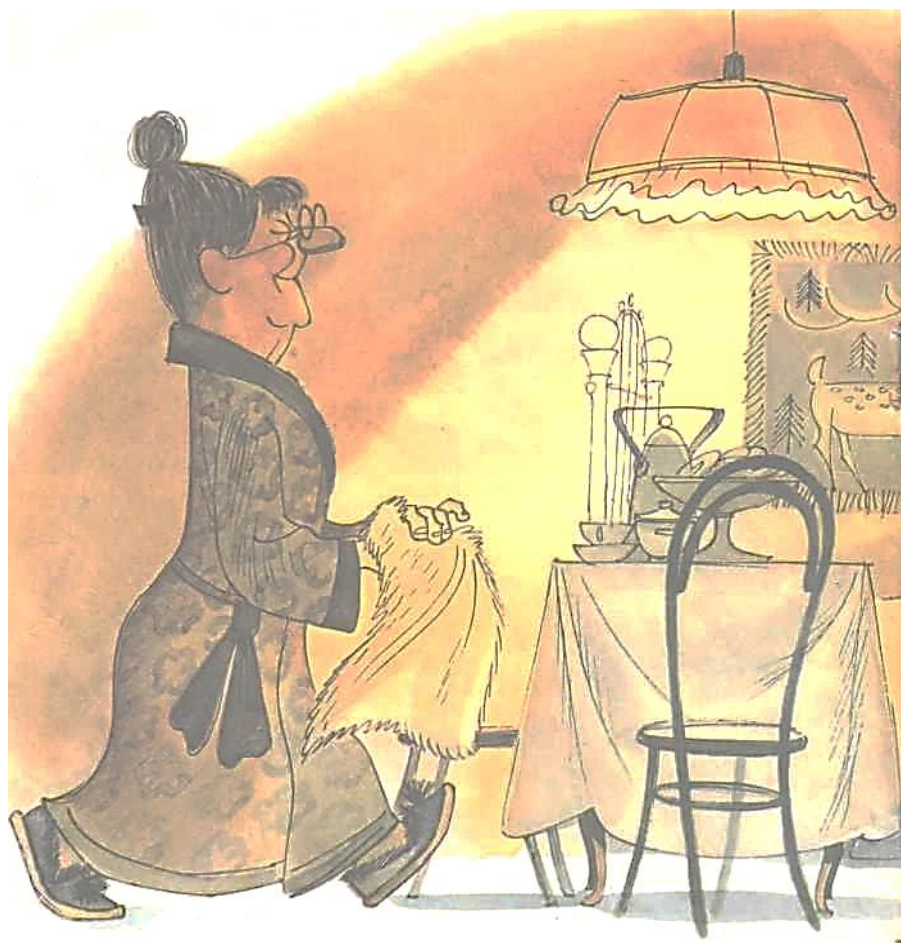
Я влаштувався дуже зручно: спритно і затишно поклав голову на ночви, валізу- під поперек.

Я розглядав різноманітні капці та шльопанці і все думав, як це чудово, що я сховався і скільки сміху буде, коли Костик мене тут знайде. І я відігнув трішки кінчик ковдри, що звисала з усіх боків до підлоги і закривала від мене всю кімнату: я хотів дивитися на

двері, щоб бачити, як увійде Костик.

Але в цієї миті до кімнати увійшов ніякий не Костик, а Єфросинія Петрівна, симпатична бабуса, трішки схожа на Бабу-Ягу.

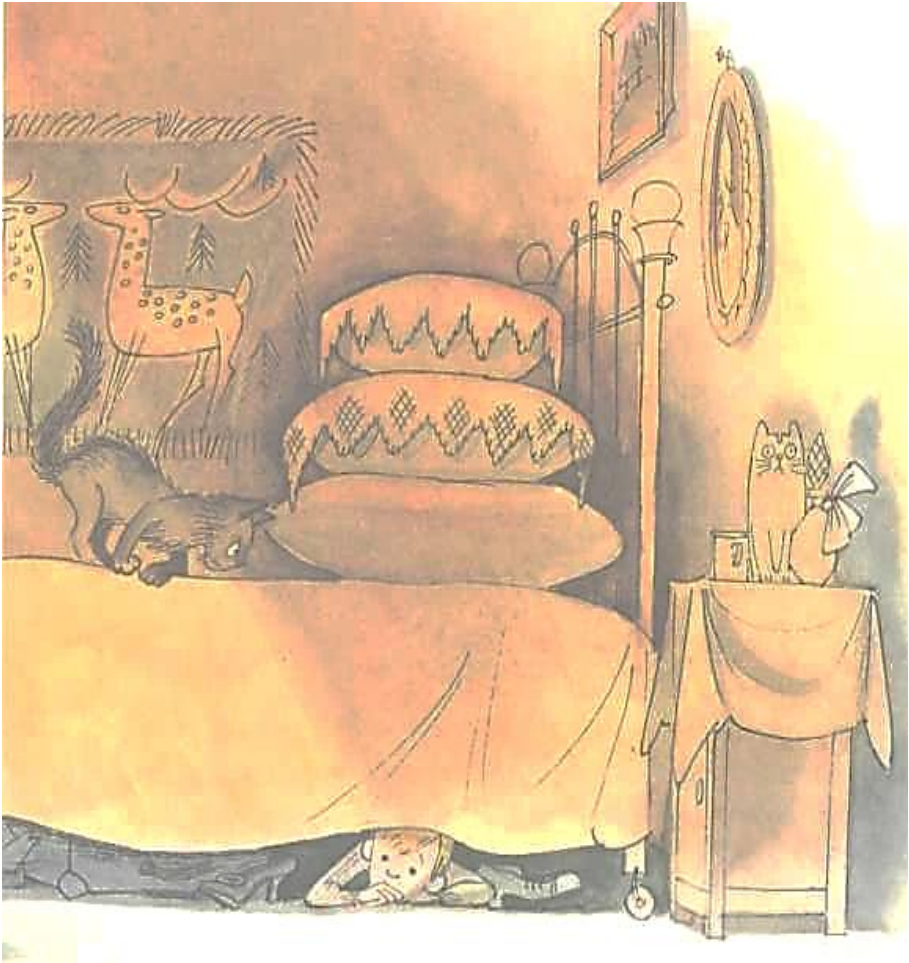
Вона увійшла, витираючи руки в рушника.

Волосся у неї було зачесане догори, а зверху був така собі волосяна кулька або дулька - не знаю, як називається така зачіска. Загалом, страшенно негарно.

Ось вона увійшла в кімнату і почепила рушник на вішака.

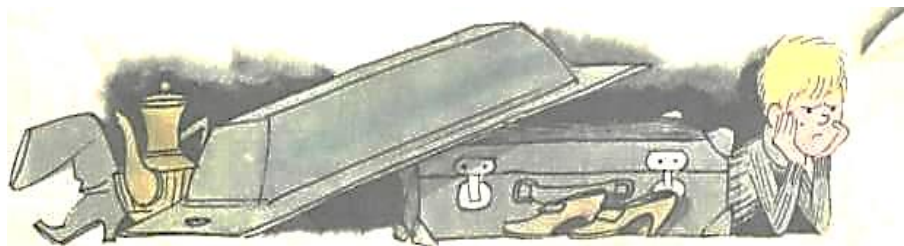
Я весь час потихеньку спостерігав за нею з-під ліжка, бо подумав, як вона зрадіє, коли побачить Костика, що тягне мене з-під ліжка. А я ще задля сміху візьму якусь її туфлю в зуби - вона тоді напевно

скисне зі сміху.

І так мені було тепло і затишно лежати під ліжком і слухати, як хлопці тупотять в коридорі. У мене був чудовий настрій і я весь час поглядав на Єфросинію Петрівну.

А вона тим часом спокійнесенько підійшла до дверей і раптом щільно їх прикрила. А потім - клац-клац! - повернула ключика, і готово! Замкнулася. Разом зі мною і коритом. Замкнулася на два оберт. У кімнаті відразу стало якось тихо і зловісно! Але тут я вирішив, що це вона закрилася ненадовго, на хвилинку і зараз відімкне

двері, і все піде як по маслу. Тому я хоча і злякався, але не до кінця і продовжував поглядати на Єфросинію Петрівну: що ж вона робитиме далі?

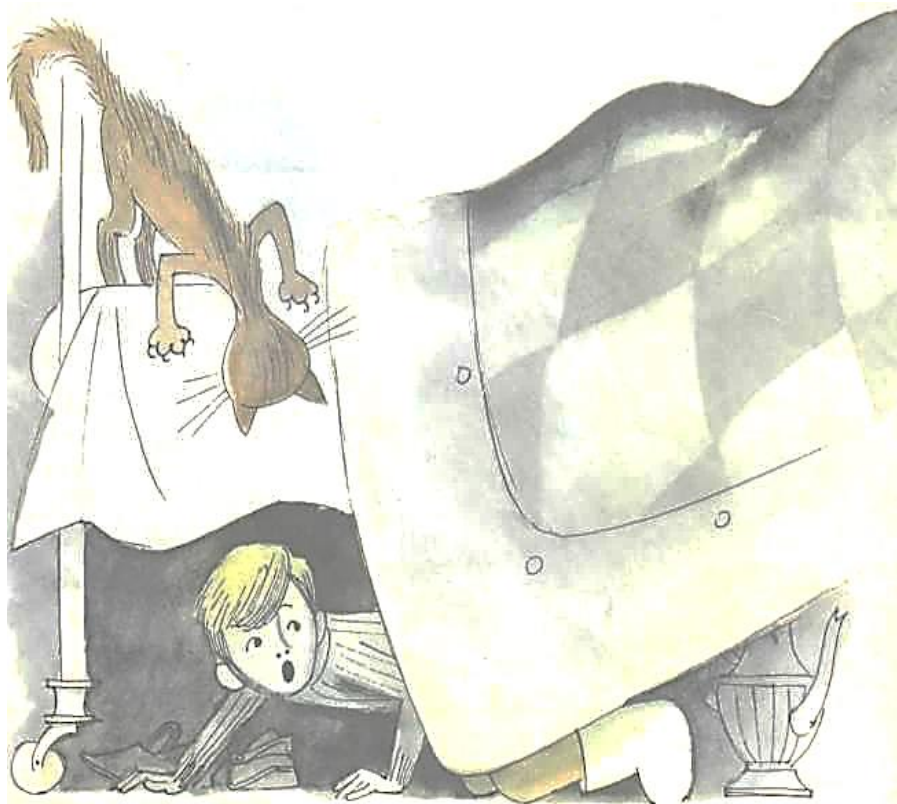
А вона сіла на ліжко, і наді мною заспівали й зарипотіли пружини. Я побачив її ноги, як вона одну за одною скинула з себе капці і залишилася босоніж, потім в одних панчохах підійшла до дверей, і у мене від радості закалатало серце. Я був впевнений, що вона зараз відімкне замок, а вона - чик! - і погасила світло. Я почув, як знову завили пружини над моєю головою, і настав непроглядний морок. Єфросинія Петрівна лежала у своєму ліжку і не знала, що я теж тут, під ліжком. Я зрозумів, що потрапив в халепу; що тепер я в ув'язненні, в пастці – гіршій за в'язницю! Двері замкнені, світло погашене, а я під ліжком!

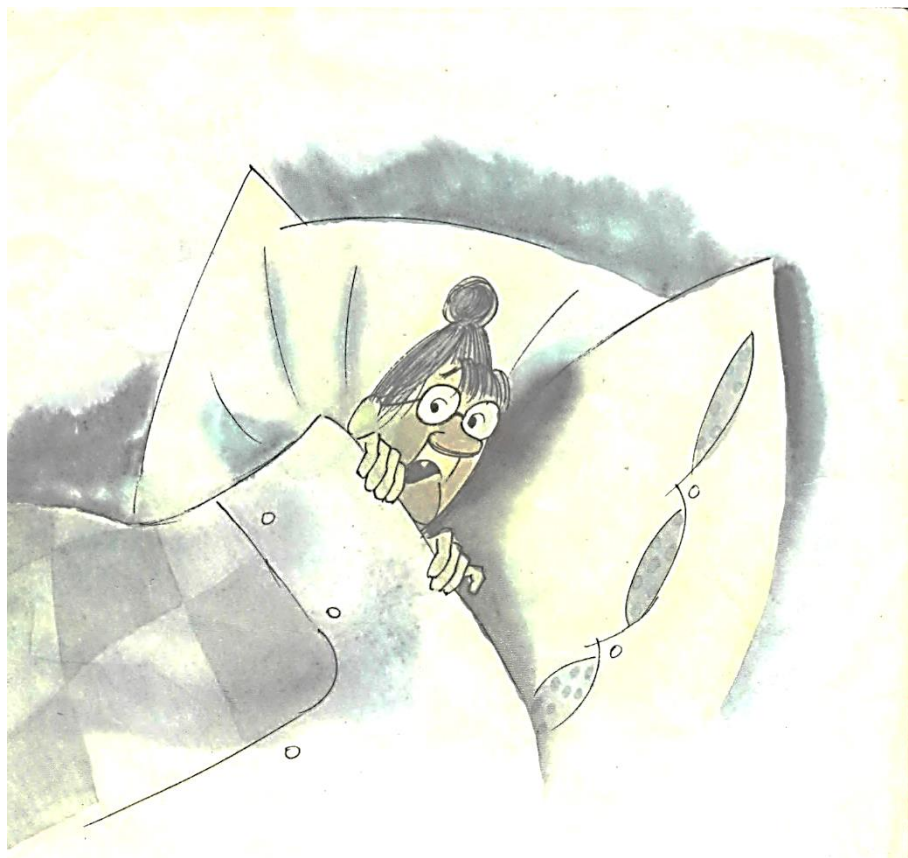
Під ліжком надовго! Навіки! Назавжди! Скільки я буду так лежати? Щастя, якщо годину або дві! А якщо до ранку? А як вранці вилазити? А якщо я не повернусь додому цілу ніч, тато і мама обов'язково повідомлять в міліцію. А міліція прийде з собакою-шукачем, на ім'я Мухтар. А якщо в нашої міліції ніяких собак немає? І якщо міліція мене не знайде? А якщо Єфросинія Петрівна проспить до самого ранку, а вранці піде в свій улюблений сквер сидіти цілий день і знову замкне мене, йдучи? Тоді як? Я, звичайно, поїм трошки з її буфета, і коли вона прийде, доведеться мені лізти під ліжко, бо я з'їв її продукти і вона віддасть мене під суд! І щоб уникнути ганьби, я буду жити під ліжком цілу вічність? Адже ця Єфросинія Петрівна легко може ще двадцять років прожити на цьому світі! А я?

Двадцять років під ліжком? Адже це справжнісінький жах!

Тут я не витримав і зі злості як гупнув кулаком по ночвах, на яких лежала моя голова. Пролунав жахливий гуркіт. І в цій жахливій тиші, при погашеному світлі і в такому моєму жахливому становищі, мені цей стукіт здався разів у двадцять сильнішим: він просто оглушив мене, наче вибух або обвал в горах - трах-Барабах! І у мене серце завмерло від переляку.

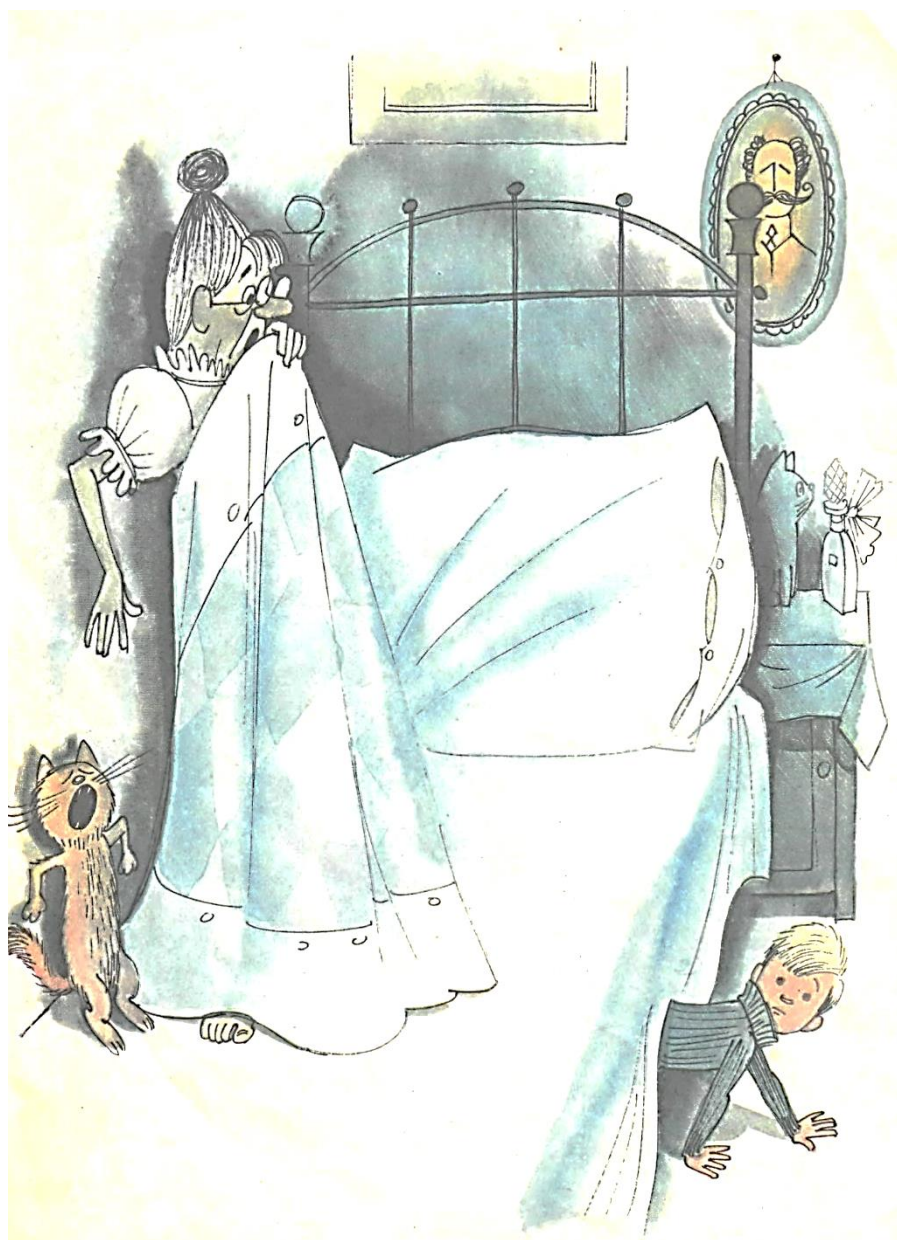

А Єфросинія Петрівна наді мною, певно, прокинулася від цього гуркоту. Вона, давно спала мирним сном, а тут - на тобі - тах-тах з-під ліжка. Ось вона, коли прокинулась, злякалася, полежала трохи, віддыхалась і раптом запитала у темряви слабким і переляканим голосом:

- Г-ва-алт?!

Я хотів їй відповісти: «Що ви, Єфросиніє Петрівно, який там гвалт? Спіть собі далі, це я, Дениско! » Я все це хотів їй відповісти, але раптом замість відповіді як чхну щодуху, та ще з хвостиком: «Апчхи! Чхи! Чхи! Чхи! .. »

Там, напевно, пил піднявся, під ліжком, від усієї цієї метушні, але Єфросинія Петрівна після мого чхання переконалась, що під ліжком відбувається щось недобре, добряче перелякалася і закричала вже не запитально, а цілком ствердно:

- Гвалт!

І я, зовсім незрозуміло чому, раптом знову чхнув цосили, з якимось навіть підвиванням чхнув, ось так:

«Апчхи-уу!»

Єфросинія Петрівна як почула це виття, то закричала ще тихіше і слабкіше:

- Грабують! ..

І, видно, сама подумала, що якщо грабують, так це нічого.

Подумаєш, заберуть шльопанці або жакетку - це дурниця, не страшно. А ось якщо з ножем! .. І тут вона голосно заволатала дещенчливим голосом:

- Ріжуть!

Ось яка брехня! Хто її ріже? І за що? І чим? Хіба можна вночі кричати неправду? Тому я вирішив закінчувати цю справу, і коли вона все одно не спить, мені треба вилазити! Більше, ніж зараз, вона не злякається. І все піді мною загриміло, особливо ночви, - адже я в темряві не бачу; гуркіт стояв диявольський, а Єфросинія Петрівна вже злегка збожеволіла і вигукувала якісь дивні слова:

- Грабаул! Чатують!

А я вискочив і нишпорю по стіні, де тут вимикач, знайшов замість вимикача ключа і зрадів, що це двері, відімкнув їх цим ключем, але це виявились дверці шафи, а я цього не знав і перевалився через поріг цих дверей і стою і тичусь в різні боки і тільки чую, як мені на голову різний барахло падає.

Єфросинія Петрівна пищала, я зовсім онімів від страху, а тут хтось затарабанив в справжні двері:

- Гей, Денисе! Виходь! Негайно! Єфросиніє Петрівно! Віддайте Дениска, за ним його тато прийшов!

І татів голос:

- Скажіть, будь ласка, у вас немає мого сина?

Тут загорілося світло. Відчинилися двері. І вся наша компанія ввалилася в кімнату. Вони стали бігати кімна-тою, шукаючи мене, а коли я вийшов із шафи, на мені було два капелюшки і три сукні.

Тато промовив:

- Що з тобою сталось? Де ти був?

Костик і Мишко теж спитали:

- Де ти був, що з тобою сталося?

- Розкажи!

Але я мовчав. У мене було таке відчуття, ніби я й справ- ді просидів під ліжком рівно двадцять років.

